

Vanish

szökésben

finep
selection

S O P H I E J O R D A N

S O P H I E J O R D A N

Vanish

s z ö k é s b e n

A Firelight-sorozat második része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Ügynökömnek, Maurának,
amiért ő több mint ügynök.*

„A szerető szív sosem felejt.”

KÖZMONDÁS

GYAKRAN ÁLMODOM AZT, HOGY ZUHANOK.

Persze ezek az álmok mindig azzal kezdődnek, hogy repülök. Merthogy én ezt csinálom: repülök. Ez vagyok én. Ezt szeretem.

Pár hete még azt mondtam volna, hogy repülni szeretek legjobban a világon, de azóta sok minden megváltozott. Azóta minden megváltozott.

Ezekben az álmokban szabadon cikázom a levegőben, ami a lételemem, de aztán mindig történik valami, és én zuhanni kezdek egy légörvényben. Próbálok belekapaszkodni a levegőbe, sikolyaimat elnyeli a süvítő szél, aztán a földnek csapódom. Emberként. Szárnyak nélkül. Már csak egy lány vagyok, nem draki. Tehetetlen. Elvesztett.

Most is ez van: zuhanok megállíthatatlanul. És semmit sem tehetek ellene. Visszatért a régi rémálom.

A földet érés előtt mindig felriadok. Ez az egyetlen menedékem. Csakhogy ez ma nem álom. Ma tényleg a földre zuhanok. És pont annyira fájdalmas, mint vártam.

Arcomat az ablak hűvös üvegéhez nyomom, és nézem, hogy múlik az éjszaka. Cassian vezet. Ahogy suhanunk, tekintetem áthatol a mozdulatlan sötétségen, felszínesen átsiklik a kertek sziklái és a stukkós házakon, én pedig közben megszállottan az okot keresem, a választ mindarra, ami történt.

Mintha az egész világ lélegzet-visszafojtva várna. Lelassítunk egy stopptáblánál. Most a fekete égre meredek, erre a mély, csillagtalan tengerre, mely védelmet ígérve csalogat.

Anya tompa, bársonyos hangját hallom a hátsó ülésről, amint Tamrához beszél, szeretne valamilyen reakciót kicsikarni belőle. Elhúzódom az ablaktól, és hátranézek: Tamra reszket anyja karjaiban, meredten bámul maga elé, a bőre holtápadt.

– Jól van? – kérdezem, mert egyszerűen muszáj mondanom valamit. Tudnom kell, vajon én tettem-e ezt vele? Ez is az én hibám? – Mi baja?

Anya megrázza a fejét, jelezve, hogy ne beszéljek. Mindkettőjüket cserbenhagytam. Megszegtem az egyetlen olyan szabályt, ami megszeghetetlen: emberek előtt fedtem fel a valódi alakomat – sőt, még rosszabb, vadászok előtt –, és most mind megfizetünk a vétkemért. Ez a tudat nyomaszt, szinte belenyom az ülésbe a súlyával. Előrenézek, és reszketek, nem tehetek róla. Összefonom a karomat, és az ujjaimat az oldalamba nyomom, mintha az megnyugtathatna. Cassian figyelmeztetett, hogy megkapom a magamét a ma esti ügyködésemért, és most azon gondolkodom, vajon ez már annak a kezdete-e. Elvesztettem Willt. Tamra beteg lett, vagy sokkos állapotban van, vagy valami még rosszabb. Anya alig bír rám nézni. Minden levegővétel nehezemre esik, és amikor lehunyom a szemem, az este minden egyes pillanata tisztán megelevenedik előttem. Látom magam, ahogy levetem emberi bőrömet, és manifesztálok Will

családja előtt! Ahogy kétségbeesetten repülök a száraz levegőben, hogy elkapjam őt. De ha nem manifestáltam volna, ha nem repülök érte, Will már halott lenne, azt pedig nem bírnám elviselni. Bár megígérte, hogy megtalál, tudom, hogy sosem fogom őt újra látni – de legalább életben van.

Mellettem Cassian egy szót sem szól. Eleget beszélt, amikor anyát rávette, hogy szálljon be a kocsiba, és megértette vele, hogy az most az egyetlen lehetőségünk, ha visszatérünk az otthonunkba, melyet elhagytunk. Szorosan markolja a kormányt, az ujjpercei fehérek. Kétlem, hogy lazítana a szorításán, míg biztonságban el nem hagytuk Chaparralt. Míg biztonságban vissza nem érünk a falkához. *Biztonság*. Nevetnem kell. Vagy a sírás fojtogat? Fogom még valaha is *biztonságban* érezni magam?

A város elsuhan, a házsorok egyre vékonyodnak, ahogy elérjük a határát. Hamarosan nyomunk sem marad. Megszabadulunk ettől a sivatagtól, és a vadászoktól is. Willtől. Ez a gondolat felszakítja a szívem be nem gyógyult sebeit, de nem tehetek ellene semmit. Lehetett volna közös jövőnk? Egy draki és egy drakivadász számára? *Egy olyan drakivadász számára, akinek az ereiben az én fajtám vére csordogál?*

Egyfolytában ezen jár az agyam. Ha behunyam a szemem, egyből a csillogó, lila vérét látom. Pont olyan, mint az enyém. Belefájdul a fejem, ahogy próbálom elfogadni ezt a borzalmas tényt. Mert bármilyen meggyőző is Will magyarázata, bármennyire szeretem is őt, ez nem változtat azon, hogy a fajtám lopott vére kering a testében.

Amikor elérjük a városhatárt, Cassian felsóhajt.

– Ennyi volt – mondja anya, látva, hogy nő a távolság köztünk és Chaparral között.

A visszapillantó tükörben nézi. Minden hitét, melyet egy szebb jövőbe vetett, Chaparralban hagyta. Itt akartunk új életet kezdeni, a falkától távol. Erre most pont feléjük tartunk.

– Sajnálom, anya! – suttogom, és nemcsak azért, mert így illik, hanem mert tényleg így gondolom.

Anya szóra nyitja a száját, de végül nem mond semmit.

– Bajban vagyunk – jelenti ki Cassian.

Előttünk autók torlaszolja el az utat, ezért lassítanunk kell.

– Ezek ők – mondom szinte lebévult ajkakkal, ahogy Cassian a járművekhez közelít.

– Ők? Mármint a vadászok? – kérdezi anya.

Bólintok. Vadászok bizony. *Will családja.*

Cassian sötét arcát megvilágítják az autók lámpái. Szeme a visszapillantó tükört fürkészi, és tudom, azon gondolkodik, hogy visszaforduljon-e, elmeneküljünk-e a másik irányba. Sajnos ehhez már késő: az egyik autó elénk farol, és jó pár alak állja utunkat. Cassian a fékre tapos, kezei a kormányt szorítják, és ahogy nézem, nehéz megállnia, hogy ne üsse el őket. Keresem Willt, mert érzem, hogy itt van, a többiek között.

Kemény, éles hangon kiabálnak felénk, ki kell szállnunk az autóból. Nem mozdulok, forró ujjaim a csupasz lábaimba mélyednek, mintha ki akarnám tapintani az elrejtett drakit.

Egy ököl csap a kocsitetőre, és hirtelen egy pisztolyt látok magam előtt. Cassian tekintete az enyémbé fúródik, de csak azt közli vele, amit én is tudok: túl kell élnünk valahogy! Akkor is, ha ehhez meg kell tennünk, amire csak a mi fajtánk képes. Ugyanazt, amit én már megtettem. Azt, ami ekkora bajba sodort minket. És miért is ne tennénk meg újra? A titkaink ennél jobban már úgysem lehetnének felfedve.

Bólintok, és kiszállok a kocsiból, szembe találva magam az ellenségeinkkel. Will unokatestvére, Xander előrelép, és elégedett arccal nyomul felém.

– Tényleg azt hitted, elmenekülhettek?

A mellkasom megtelik fájdalommal, dühös vagyok mindazért a kárért, melyet ezek a szörnyetegek okoztak nekem ma este. Hamu ülepszik a torkomra, és én hagyom, hogy izzani kezdjen, felkészülve mindarra, ami most következik.

Az egyik vadász öklével a hátsó kocsiablakot döngeti, anyára és Tamrára üvölt:

– Kifelé az autóból!

Anya ki is száll, igyekszik összeszedni azt a kevéske méltóságát, ami még megmaradt. Tamrát maga után húzza. A húgom még annál is sápadtabb, mint Big Rocknál volt, és majdnem sípolva veszi a levegőt. Szemei rézbarnák, akárcsak az enyéme, de most ködös, fátyolos a tekintete, és csak bámul a semmibe. Az ajka szét van nyílván, de szavak nem jönnek ki rajta. Anyához lépek, hogy együtt tartassuk Tamrát. A húgom teste jéghideg, mintha nem is bőr borítaná. Olyan, mint a hűvös márvány.

Cassian farkasszemét néz Xanderrel, nemes, akár egy herceg, de hiszen végeredményben az is. Fények játszanak lila és fekete tincsein.

Megnedvesítem az ajkaimat, és azon merengek, hogy győzhetném meg Xandert, hogy nem is látott manifesztálni.

– Mit akarsz?

Will unokatestvére rám mutat az ujjával.

– Veled kezdjük! Bármi legyen is.

– Hagyd békén! – követeli Cassian, mire Xander felé fordul.

– Rád is sor kerül, nagyfiú! Érdekelne, hogy van az, hogy rajtad egyetlen karcolás sincs, pedig te is leestél arról a szikláról Will-lel.

– Hol van Will? – bukik ki belőlem.

Egyszerűen tudnom kell.

Xander az egyik közeli kocsi felé bök.

– Kifeküdt a hátsó ülésen.

Addig meresztem a szemem, míg meg nem látom eszméletlen alakját az autóban. *Will!* Milyen közel van, és mégis, mintha egy óceán választana el bennünket. Igen, ő megsérült, de akkor még a tudatánál volt. Összerándul a gyomrom attól, mit csinálhatott vele a családja, hogy most ájultan heverjen.

– Orvosra van szüksége! – mondom.

– Később! Előbb veletek végzek.

– Nézd – mondja Cassian, és eléem áll. – Nem tudom, mi jár a fejekben.

– Most épp *az*, hogy be kéne fognod. Itt most én beszélek! – Azzal Xander megragadja Cassian vállát, ami nagy hiba.

Cassian hörögni kezd, bőre szénszínűen csillog.

– Kapjátok el! – kiáltja Xander.

A többiek Cassianra vetik magukat. Felsikoltok, amikor meglátom Cassian arcát a vadászok között. Reszketek, ahogy hallom az ökölcsapások hangját, és próbálok közelebb kerülni, elszántan, hogy segítsek, de kezek löknek, tartanak vissza.

Állatüvöltés hasít a levegőbe. Cassian az. A vadászok lefogják. Angus még vigyorog is, ahogy a csizmája sarkát Cassian hátába éke-li. Cassian nem veszi le rólam a tekintetét, bár az arcát az aszfaltra nyomják. A szeme vibrál, szembogara éles csíkká szűkül. A meleg levegő már a számon vibrál, de visszafogom magam, és fejrázással jel-zem neki: legyen nyugodt, tartson ki és várjon, mert még mindig his-zek benne, vagyis inkább remélem, hogy kimagyarázzuk valahogy magunkat ebből a helyzetből. Hogy Cassiannak nem kell felfednie

draki lényét, ahogyan én tettem. Hogy talán meg tudom védeni. Hogy ő – anyával és Tamrával együtt – talán még szabadon elmehet.

Pisztolycső hűvös érintését érzem a bordáim között, és megtorpanok.

Anya felkiált, én pedig feltartom a kezem, jelezve, nehogy valami hirtelen tette ragadtassa magát azért, hogy megmentсен.

– Maradj Tamrával, anya! Szüksége van rád.

Xander sötét tekintete folyamatosan engem vizslat.

– Tudom, mit láttam! Egy torzszülöttet szárnyakkal!

Nehéz ellenállnom a félelem mindent átható erejének. Annak, hogy engedjem a draki énemet felszínre törni.

– Jacinda! – kiáltja Cassian, és újra küzdeni kezd a vadászokkal.

– Ne félj, nem foglak megölni! Ezek csak nyugtatólövedékek. Életben tartunk, hogy megtudjuk, mi a fene vagy te.

Cassian próbál kiszabadulni, de egyre csak ütik.

– Hagyjátok abba! – Otthagynom Xandert, de Angus elállja az utamat. Tehetetlenül nézem, ahogy rugdossák Cassiant. – Hagyjátok abba! Kérlek, hagyjátok abba!

A szívem majd’ meghasad. Ez most a „vagy ők, vagy mi”.

A tüdőm megtelik tűzzel, ami feláramlik a légcsövemen. Nem engedhetem, hogy elfogjanak minket!

Ám mielőtt kiereszthetném az izzó lehetőséget, hirtelen hideg levegő fon körül. Természetellenes hűvösség. Beleremegek a hirtelen hőmérséklet-ingadozásba. Megpördülök, és összeszorul a torkom – Tamra látványától. Egyedül áll, anya pár lépéssel mögötte tágra nyílt szemekkel nézi a lányát.

A húgom arca teljesen sápadt, a szemei mintha nem is az övéi lennének. Már nem hasonlítanak az én szemeimre. Ez az új jeges szürke, és megdermeszti a szívemet. Mintha gőz áradna a testéből, hideg

gőz. És ez a jeges köd egyre növekszik, felhője hatalmasra duzzad körülöttünk.

Tamra hullámgörbévé feszíti a testét, és szaggatni kezdi a blúzáát. A kezei már gyöngyházzsínben csillognak a sötétben.

Ezt a színt eddig csak egyetlenegyszer láttam. Egy másik drakinál. Nidiánál, aki az *árnyékoló* a falkában. Látom, ahogy Tamra hajtővei ezüstösfehérré változnak, majd ez a szín lekúszik minden hajszálán.

A gőzfelhő sűrűsödik. Hűvös nedvessége az otthonomra emlékeztet, az ottani ködre, ami az egész városunkat belepi. Ami megvéd minket a behatolóktól, bárkitől, aki ránk vadászna, bárkitől, aki a pusztulásunkat akarhatja. Ami megzavarja azok gondolkodását, akik mégis a menedékünkbe tévednek.

– Tamra! – kiáltom, és nyúlnék utána, de Cassian, aki azóta kiszabadult, erős karjával visszatart.

– Hagyd! – mondja.

Cassian arcán valami mély, már-már primitív elégedettséget látok... *örül*. Boldoggá teszi az, ami most történik. Aminek *nem szabadna* megtörténni! Tamra még sosem manifestált. Hogy történhet meg ez pont most?

Elkapom a tekintetemet, de már kész is. Mire újra Tamrára nézek, hálószerű szárnyak csapkodnak mögötte – recés végükkel ezüst vállai mögött meredezve –, és méterekkel a föld felett lebeg.

– Tamra – sóhajtom, és igyekszem befogadni a látványt, igyekszem elfogadni a valóságot.

A húgom draki. Végre! Azt hittem, ez sosem lesz közös bennünk. És most, lám, nemcsak hogy draki, de mint kiderült, árnyékoló!

Ijesztően nyugodt tekintete végigpásztáz mindnyájunkon. Mint ha pontosan tudná, mi a teendő. Valószínűleg tényleg tudja. Öszönösen.

Moccanni sem bírok, csak nézem a húgomat. Egyszerre gyönyörű és rémisztő a csillogó bőrével, színét vesztett hajával. Felemeli vékonyka karját, és hirtelen eláraszt minket a köd, akár a sűrű füst. Olyan sűrű, hogy alig látom a kezem, amit az arcom elé tartok. A vadászok teljesen a ködbe vesznek, de hallom, ahogy kiabálnak és egymásnak ütköznek, hallom a köhögésüket, és hallom, ahogy az aszfaltra dőlnek, mint a dominók. Egyik a másik után.

Aztán csend.

Mintha sírboltban lennénk. Igyekszem elcsípni valamilyen hangot, miközben Tamra köde elfed minket. Ahogyan kell. Árnyékol, egyre árnyékol. Beárnyékol mindent, ami az útjába kerül, minden közelben lévő embert. *Will!*

Kirántom magam Cassian szorításából, és átvereksem magam az egyre hidegebb ködön, ami nemcsak a látást, de az elmét is korlátozza. Vadászok kúsznak a földön, Tamra alaposan elbánt velük. Én sem látok semmit. A karjaimmal magam előtt hadonászva kutatok a Willt rejtő autó után a ködben.

Végre meglátom a hátsó ülést, melyen alétan fekszik. Az első ajtó álmosan kinyílik, beereszti a ködöt az autóba. A homály körületei Will alvó alakját, szinte gyöngéden. Egy pillanatra én is ledermedek. Csak bámulom, és alig kapok levegőt. Még összeverten is milyen szép!

Aztán észhez térek, kirántom a hátsó ajtót, és Willhez hajolok. Reszkető ujjaimmal megcirógatom a homlokát, és arrébb söpröm mézszőke haját. Mintha selymet érintenék.

Összerándulok, amikor Cassian a nevemet üvölti.

– Jacinda! Mennünk kell! Most!

És már mellettem is van, és a saját autónk felé rángat. Másik karjával Tamrát kapja el, és anya felé löki. A húgom teste szabályosan

bevilágítja a sivatag sötétjét, fényösvényt vág nekünk a fojtogató ködben.

A köd hamarosan elvékonyul majd, aztán eloszlik, amikor Tamra már nem lesz itt. Amikor már messze járunk. *A köd el fog oszlan! És vele együtt a vadászok emlékei is szétfoszlanak.*

Egyszer azzal vigasztaltam Tamrát, hogy az ő tehetsége egyszerűen csak nem mutatkozott még meg. Hogy későn érő típus. Magam sem hittem ebben igazán, mégis ezt mondtam. Hogy reményt adjak neki. Bár én is úgy gondoltam, mint a farka többi tagja, hogy Tamra kihuny draki. Erre most kiderül, hogy fajtánk egyik legritkább és legértékesebb drakija. Hogy igenis olyan, mint én!

A volán mögött Cassian gyűjtást ad, és máris az autópályán szágulduink. A hátsó ablakon át a fehér ködöt nézem, amit elhagytunk. Will ott van valahol. Ujjammal addig masszírozom a kocsi ülésének kopott anyagát, míg mállani nem kezd. Nem szabad most Willre gondolnom! Túlságosan fáj.

Szemem a húgom sápadt alakjára téved, de gyorsan elkapom a tekintetemet. Megijeszt, hogy a saját testvéremet így kell látnom, ennyire másnak.

Szagatottan nagy levegőt veszek. Hazamegyünk hát, a hegyek közé, a ködbe, ahol minden ismerős. Az egyetlen helyre, ahol biztonságosan lehetek az, aki vagyok. *Haza.*

A BORONGÓS ESTI ÉGBOLT ALATT falkánk rejtőzködő városkája szinte káprázatnak tűnik. A szűk földút egyre szélesedik a magas, ködbe burkolt fák között. Aztán meglátom. Cassian felsóhajt mellettem, és a mellkasomban enged kicsit a szorítás. *Az otthonom.*

Első pillantásra úgy tűnik, csupán kusza vadszőlő és futószeder az egész, de közelebbről már látszanak a falak is. E falak mögött vár vissza a biztonságos világom. Régen fel sem merült bennem, hogy bárhol máshol tudnék élni. Legalábbis Will előtt sohasem.

Egy őr áll a boltíves bejárat előtt, amit Nidia köde vastagon körbefon. Azonnal felismerem Ludót. Severin egyik mindenese, egy ónix draki. Imádja mutogatni az izmait. Elkerekednek a szemei, mikor meglát minket, majd szó nélkül a városba indul.

Az őr látványa meglep. Nidia házikója nem véletlenül van a kapuban, ő mindig látja, amikor valaki érkezik vagy távozik. És vannak őrtornyaink is. A plusz őr itt a kapuban olyan elővigyázatosság, ami elgondolkoztat. Mi vagyunk az oka? A be nem jelentett távozásunk miatt szélsőséges biztonsági intézkedéseket léptettek hatályba a városban?

Cassian leparkol Nidia házikója előtt. Nidia már kint áll az ajtó előtt, vár, mintha megérezte volna, hogy jövünk. Szerintem tényleg érezte. Végül is ez a munkája.

Nyugodtan, méltóságteljesen áll, keze a derekán. Haja, akár egy ezüst kötélcsomó, az egyik vállára hull. *Majdnem, mint Tamráé.* Szemem akaratlanul is a húgomat keresi a hátsó ülésen, aki már szintén árnyékoló. Anya épp a tincsei között matat, talán meg akar győződni róla, tényleg átváltoztak-e. Már többször is észrevettem ezt a mozdulatát.

– Hazatértetek hát – mormolja Nidia, amikor kiszállok a kocsiból.

Az ajkán játszó mosolynak nyoma sincs a szemében, és nekem eszembe jut az éjszaka, amikor lopva elhagytuk a falkát. Emlékszem az árnyékára az ablakban, és arra, hogy úgy gondoltam, szándékosan engedett elszökni minket.

– Tudtam, hogy egy nap hazatértek. Tudtam, hogy ahhoz, hogy biztosak legyetek benne, tényleg ide tartoztok, előbb el kell menetek.

Körbenézek, és hagyom, hogy a bőröm élvezze a nedves levegőt. Nidiának igaza van. A testem megtelik azzal az erővel, mely a talpam alatti földből árad. Ez az otthonom. Az utcákat nézem, akaratlanul is Azure-t keresve, a legjobb barátomat, de senki sincs a közelben.

Anya óvón átkarolja Tamrát, amikor kiszállnak az autónkból. Nidia feléjük indul, hogy segítsen. A húgom alig bír beszélni, talpa bizonytalanul tapogatja a talajt.

– Na, mégis úgy döntöttél, hogy csatlakozol! – Nidia elsimít egy ezüst tincset Tamra sápadt homlokából. – Tudtam, hogy csak idő kérdése. A mi fajtánknál annyira ritkák az ikerpárok. Tudtam, hogy lehetetlen, hogy csak Jacindának legyen tehetsége, neked meg nem.

Cassian Tamrát fürkészi, a lányt, akit ő és a falka mindeddig semmibe vett. Találgatok, mi járhat a fejében. Most, hogy Tamra sokak által áhított tehetségére fény derült, egyszerre ő lett falkánk biztonságának jövődöbeli záloga. Azt hiszem, Cassian megérzi, hogy őt nézem, mert felém fordul, úgyhogy gyorsan a többiek után indulok, be a házba.

Nidiánál ismerős illatok fogadnak. Pirított hal aromája vegyül a konyhaablakban száradó gyógynövényekével. Melegség árad szét bennem, de elhessegetem az érzést, emlékeztetem magam arra, hogy kényszerből jöttünk haza, és hogy most jön majd az, amikor Severin és az előjárók elé kell állnom. Mielőtt elmentünk, arra készültek, hogy megmetsszék a szárnyaimat. Ezt soha nem felejttem el.

– Nyugodj meg, kedvesem! Micsoda hüvösség! Emlékszem, amikor én először manifestáltam! Azt hittem, sosem melegszen át újra.

– Nidia finoman érezett kezét Tamra homlokára helyezi. – Hozok neked egy kis gyömbérteát. A folyadék és a pihenés helyre fog hozni.

Nidia a konyhába megy, és gőzölgő italt tölt egy teáskannából.

– Helyrehoz, és olyan leszek, mint azelőtt? – kérdezi Tamra felémelkedve a szófáról.

A hangja rekedtes, olyan rég használta. Ezek az első szavai, mióta elhagytuk Chaparralt. Felsőhajtok a megkönnyebbüléstől, hogy újra beszélni hallom. Lehet, hogy butaság, de boldogsággal tölt el, hogy ezek szerint ez a része nem változott.

Nadia húgom ajkához tartja a forró bögrét.

– Azt szeretnéd?

Tamra a szemembe néz, aztán Cassianra, majd anyára. Jeges szemei fáradtnak látszanak.

– Nem tudom – suttogja, és beleiszik a teába.

Elfintorodik.

– Túl forró? – Nidia kezével a bögre felé suhint, hideg ködöt eresztve a teára.

Anya leül a húgom mellé, szorosan, mint aki még mindig védelmezni akarja, és közben le nem veszi a szemét Cassianról.

– Mit tegyünk most? – Anya hangjából süt az ellenállás, mint-ha Cassian, és nem én lennék a hazatérés oka. – Bármelyik pillanatban itt lehetnek. Mi lesz akkor? Hagyod, hogy megbüntessenek bennünket?

Mivel Cassian a falka alfájának a fia, nagy tekintéllyel bír. Ő a trónörökös, hamarosan ő lesz a falkánk vezére.

A székbe süppedek, és Cassian arcát nézem. Valami megvillan sötét, olajos szemeiben.

– Ígéretet tettem Jacindának, hogy megvédem. Tamráért is megteszem ugyanezt. És érted is.

Anya felnevet. Nevetése kong az ürességtől.

– Köszönöm, hogy engem is felsoroltál, de kétlem, hogy tényleg törődnél velem.

– Anya... – kezdem, de közbevág.

– Minden rendben, amíg tartod a szavad, hogy megvéded Jacindát és Tamrát. Nekem csak ők számítanak.

– Tartom a szavam – bólint Cassian. – Mindent megteszek, ami a hatalmamban áll, hogy a lányaid biztonságban legyenek.

Anya bólint.

– Remélem, elég lesz az adott szavad.

Ismét lenéz Tamrára, és az arcán bánat suhan át: siratja az *ember* lányát, aki nincs többé.

Fészkelődni kezdek, és a kezeimet a combom alá dugom, a szék-re. Hirtelen ráébredek a bántó igazságra: anya *engem* is gyászol, már évek óta.

Rossz hallgatni, ahogy anya tárgyal, ahogy a biztonságunkért könyörög, az én biztonságomért. Hiszen az egész az én hibám volt. Tisztán látom magam előtt az utolsó éjszakámat Will-lel. A falkának minden joga megvan haragudni rám. Majdnem a halálunkat okoztam, mindnyájunkét, az egész falkáét egy fiú miatt, akit alig pár hete ismertem. Ha Tamra nem kezd árnyékolni, a titkunk már nem lenne titok az ellenségeink előtt. És akkor odalenne a legfőbb védelmünk.

Hirtelen súlyos felismerés nehezedik a lelkemre, és a hideg végigfut a hátamon, fel egészen a tarkóig. *Will nem fog rám emlékezni!* Még ha öntudatlanul feküdt is az autóban, nagyon közel ért hozzá a kód. Elérte őt az árnyékolás! Kétségbeesetten kapaszkodom a reménysugárba, hátha az utolsó éjszakánkból mégis megmarad benne valami, egy aprócska nyom, mely segít neki emlékezni. Emlékeznie kell, miért tűntem el! Muszáj!

Még akkor is reszketek, és amiatt aggódok, hogy Will netán nem fogja tudni, mi történt velem, amikor megérkeznek az előjárók, és kopogás nélkül besétálnak Nidia házába. A magas alakok megtöltik a nappali szűkös terét.

– Visszatértetek hát – jelenti ki Severin, és én összerезzenek mély hangjától, bár számítottam rá.

Amióta elhagytuk Chaparralt, hallottam időnként a fejemben, elképzeltem, ahogy kimondja az ítéletet: büntetésül a tetteimért meg kell metszeni a szárnyam. Most tompa belenyugvással nézek fel rá.

A többi előjáró Severin mögött áll mogorván, alakjuk egyformán merev. Semmi olyat nem viselnek, amivel a rangjukat jeleznék, egyszerűen a tartásuk és a beléjük nevelt megközelíthetetlenség teszi őket felismerhetővé. Nem történt még olyan, hogy ne tudtam volna egy előjárót megkülönböztetni tőlünk, többiektől.

Severin végigpillant a szobán és rajtunk, aztán a tekintete megpihen Tamrán. Megcsillan a szeme, de ezen kívül semmi egyéb külső jellel nem árulja el, hogy meglepte volna Tamra átalakulása. Látom, hogy minden részletet megvizsgál rajta. Az ezüstszürke szemeket. A gyöngyházszínű haját. Engem is sokáig vizslatott így. Hirtelen alig bírom leküzdeni a vágyat, hogy közé és húgom közé ne pattanjak, hogy elálljam átható tekintetének az útját.

– Tamra! – suttogja Severin, mintha most először mondaná ki ezt a nevet. Közelebb lép, és egyik kezét Tamra vállára helyezi. Nézem a kezét, és valamitől görcsbe rándul a gyomrom. – Manifesztáltál. Milyen csodás!

– Szóval, most már számít neked.

Későn kapcsolok, már nem tudom visszaszívni vakmerő szavaimat, lövések gyorsaságával hagyják el a számát.

Severin rám bámul... a szemei, mint hideg, éjfekete tavak.

– Nekem minden és mindenki számít ebben a falkában, Jacinda.

Kapzsi kezét nem veszi le Tamra válláról, miközben hozzám beszél. Legszívesebben elrántanám a húgomtól.

Na, persze. De azért páran jobban számítunk neked.

– Jogtalanul vádolsz ennek ellenkezőjével – teszi hozzá.

Ellenállok annak a vágyamnak, hogy Cassian mellé húzódjak, nem akarom, hogy lássák, mennyire megfélemlít, ahogy az apja engem bámul. Igyekszem megállni a lábamon, és nem veszem le a tekintetemet Severinről. A szívem fájdalmasan lüktet a mellkasomban. Elárultam a fajtámat! Elvesztettem Willt. Tegyük csak velem, amit akarnak.

Severin ajka félmosolyra húzódik.

– Jó, hogy visszatértél közénk, Jacinda.

FOGOLYKÉNT VISZNEK VISSZA A SAJÁT HÁZAMBA. Az előjárók vezetnek és zárják a sort. Nem érdekli őket, hogy magamtól tértem vissza, bár Cassian mindent megtett, hogy ezt az eszükbe vesse. Többször hangsúlyozta. Ám nekik csak az számít, hogy elmentem, hogy volt képem elszökni, holott az ő értékes tulajdonuk vagyok, és a falkának tervei vannak velem.

Furcsa érzés újra belépni gyerekkori otthonomba. Az egész sokkal kisebbnek, fojtogatóbbnak tűnik, amiért hirtelen mérges leszek magamra. Ez a ház egykor elég volt nekem! Beszívom az állott levegőt. Feltételezem, hogy senki sem járt itt, mióta azon az éjszakán elszöktünk.

Nézem a kanapét, a középső ülőpárna javíthatatlan repedését. Ez volt Tamra helye, az ő menedéke. Mivel a falka nem törődött vele, mondván, hogy kihunyt draki, órákra el-eltűnt tévét nézni. Rossz most nélküle itt lenni, de megértem, hogy egyelőre így a legjobb. Severin parancsa szerint Tamra Nidiánál maradt. Anya nem ellenkezett. Tudom, hogy szerinte egy másik árnyékoló többet tud segíteni Tamrának abban, hogy megszokja új tehetségét.

– Be is fognak minket takargatni? – kérdezi anya élesen, mert az előljárók még mindig nem hagyták el a házunkat.

Az arcok, melyeket gyerekként ismerősnek és jóindulatúnak láttam, most megvetéssel néznek ránk, de aztán mégis az ajtó felé veszik az irányt.

– Láttad, hogy Cassian Severinnel ment el? – kérdezi anya, az ablakhoz sietve. Bólintok. Elhúzza a függönyt. – Remélem, közbenjár azért, hogy ne büntessen meg minket túl szigorúan, amiért elmentünk.

– Aha! – mondom, és látom magam előtt, mennyire örült Severin Tamrának.

Nem tartom kizártnak, hogy kivételesen engedelkeny lesz.

Anya pufogva engedi vissza a függönyt.

– Ketten még mindig kint lézengenek!

Kinézek az ablakon, és valóban, két előljáró a verandán maradt.

– Nem úgy tűnnek, mint akik menni készülnek. Gondolom, biztosak akarnak lenni benne, hogy többet nem szökünk el.

– Tamra Nidiával van – mondja anya, mintha ez elég ok lenne arra, hogy nyugton maradjunk.

És valóban elég. Még ha el is akarnám hagyni a falkát, sose tenném a húgom nélkül. Főleg most nem. A mellkasomba fájdalom nyilall, ha csak elképzelem, min mehet keresztül. Biztosan össze van zavarodva. Biztosan nagyon elveszett.

– Sose mennék el Tamra nélkül – teszi hozzá anya, mintha a gondolataimba látna, de közben olyan indulatosan néz rám, mintha azt javasoltam volna, hogy induljunk máris.

Elkapom a tekintetem, lenézek a kezemre, ki az ablakon, bárhova, csak ne rá. Nem akarom, hogy tudja, hallottam azt a *másik dolgot* is,

azt, amit nem mondott ki. Nem akarom, hogy tudja, értettem, mit üzen a tekintete. *Hogy nélkülem elmenne.*

Lehet persze, hogy igazságtalan vagyok. Talán csak a saját bűntudatom miatt érzem így, és anya egyáltalán nem ezt gondolja.

Felsóhajt, és én újra ránézek. Ujjaival a hajában matat. Göndör fürtjei közé ősz tincsek vegyültek. Az elsők.

– El se hiszem, hogy újra itt vagyunk – motyogja. – Itt, ahol minden kezdődött. Csak most még rosszabb minden, mint valaha.

Összerándulok. Tudom, hogy ez nekem szólt. Az én hibám, hogy újra itthon vagyunk. Az egész az én hibám. Tudom. És ő is tudja.

– Elfáradtam – mondom.

Ez az igazság. Chaparral óta nem aludtam, annyira cikáztak a fejemben a gondolatok és az emlékek. A hibák, amiket elkövettem. A számtalan kérdés Will-lel kapcsolatban: hol lehet, mit csinál, mit gondol, mire emlékszik. Vagy mire nem.

A szobám felé indulok, és öregebbnek érzem magam, mint valaha életemben.

– Jacinda! – A nevem hallatára megállok, és anya felé fordulok. Az arca a szoba sötétjébe vész. – El tudod... – Hallom, ahogy mély levegőt vesz. – Azt a fiút, Willt...

– Mi van vele?

Még ha Will is most az utolsó ember, akiről beszélgetni van kedvem, válasszal tartozom anyának. Akkor is, ha ezzel nagyon friss sebeket fogok feltépni.

– El fogod tudni felejtetni?

A hangjából kicseng a remény, nem tudom nem hallani.

Visszapörögnek a gondolataim Big Rockig. Látom, ahogy Will csúszik le a sziklás lejtőn, egyenesen a tátongó éjszaka közepébe. Nem

volt más választásom. Manifesztálnom kellett. Meg kellett mentenem őt. Még akkor is, ha így a vadászok megláttak.

Akkor sem volt választásom, és most sincs.

– El kell felejtennem – felelem.

Anya tekintetéből melegség és bölcsesség árad.

– De sikerülni fog? – kérdi.

Erre már nem felelek.

A szavaknak itt már semmi jelentőségük. Tettekkel kell bizonyítanom neki, hogy ismét bízhat bennem. Mindenkinek be kell bizonyítanom.

A szobám felé indulok, elhaladok a bekeretezett családi fotóink mellett. Ezek voltunk egykor. A jóképű apa, a mosolygó anya és a két boldog ikerlány, akik nem is sejtették, hogy egy nap mennyire különböznek majd egymástól. Honnan tudhattuk volna, mi vár ránk?

Lerúgom a cipőimet, és felkapok egy sortot meg egy régi pólót a komódból. A szemeim alig érzékelik a villanó csillagdíszeket a plafonon, mert azonnal lecsukódnak.

Mintha csak percek teltek volna el, valaki máris megráz, és kiránt az álom vigasztaló öleléséből.

– Jacinda, ébredj!

A párnák közül bágyadtan pillantok fel... Azure-ra. Bár nagyon örülök, hogy látom, mégis szívesebben húznék most egy párnát a fejemre, hogy egy kicsit visszaalhassak. Álmomban nincs se bűntudat, se szívfájdalom.

– Azure – dűnnyögöm a szemeimet dörzsölve. – Hogy tudtál bejutni?

– Kel bácsikám strázsál a verandáton. Beeresztett.

Már emlékszem: Azure nagybátyja volt az egyik előljáró, aki úgy bámult rám, akár egy bűnözőre! Végül is az vagyok. Végeredményben. Hiszen házi őrizetben tartanak.

– Örülök, hogy látlak – pihegem álmosan.

– Örülsz, hogy látsz?! – Azure fejen talál egy párnával. – Ennyit bírsz mondani, miután fogtad magad, és itt hagytál? Elhúztad a csíkot, ki tudja, hová?

– Anya ragaszkodott hozzá.

Most nincs időm elmagyarázni Azure-nak, miért mentünk el. Hogy mit akart velem csinálni a falka. És talán még mindig akarja.

Aztán beugrik, hogy Azure velem volt azon a reggelen, mikor Will és a családja majdnem elfogtak minket. Mindketten szent szabályt szegtünk meg, amikor elosontunk, hogy napfényben repülhessünk kicsit. Felülök, és aggódva nézek Azure-ra.

– Nem kerültél bajba, ugye? Amiért elszöktél velem akkor reggel. Azure a szemét forgatja.

– Fél percet sem vesztegettek rám, miután észrevették, hogy eltűntetek. Jó, pampogtak egy kicsit, de ennyi.

Sóhajtok, és megkönnyebbülten hanyatlom vissza az ágyra. Legalább ennek már nem kell nyomasztania a lelkiismeretemet.

Azure átsöpri kékesfekete hullámain a vállán, és szenvedélyes tekintettel fölém hajol.

– El sem tudod képzelni, milyen itt élni, mióta elmentetek! *Amiért* elmentetek!

Az oldalamba gördülök, és átkarolok egy párnát.

– Úgy sajnálom, Azure!

Ezek szerint mégsem lehet olyan nagyon tiszta a lelkiismeretem. Valóban, keveset gondoltam arra, mi van Azure-ral, mialatt oda

voltunk. Pont elég volt minden egyes nappal megbirkózni Chaparralban.

Fáradtan mosolygok magamban. Jó ideje mást sem csinálok, mint bocsánatot kérek mindenkitől.

Azure szípgot egyet.

– Nos, legalább itthon vagy. Talán most visszatérhetnek a dolgok a normális kerékvágásba.

Willre gondolok. Arra, hogyan árultam el a saját fajtámat érte. A húgomra gondolok, és arra, milyen elveszett lehet most. Az előljárókra gondolok, akik a verandánkon állnak őrt. Kétlem, hogy bármi is normális lehet itt újra. És mégis, mindennek ellenére, örülök, hogy olyan helyen vagyok, ahol szabadon lehetek draki.

– Elég gáz lett itt minden. Severin még kijárási tilalmat is elrendelt. És megrövidítették a szabadidőnket. El tudod ezt képzelni? Már csak heti egyszer léglabdázhatunk. *Egyszer!* Úgyhogy csupán iskolából és munkából áll az élet. Iskola és munka. Kész diktatúra!

– És mindez miattam? Azért, mert anya összepakolt minket, és elhúztunk? Félték, hogy mások is követik a példánkat?

– Hát... legalább repülhetünk... – suttogja Azure. – Nem tudom, e nélkül mit kezdenék magammal. Persze csak szervezett, csoportos túrák vannak. Azokat nem szüntették be. De összességében kevesebb a légi időnk.

– Találkoztál Cassiannal? – kérdezem.

Azure felhúzza a szemöldökét.

– Mióta foglalkozol te Cassiannal?

– Azóta, hogy ránk talált és visszahozott minket.

– *Cassian* bukkant a nyomotokra? Akkor ezért ment el. Mindenféle kalandokba keverték már a pletykás szájak! – Azure kuncog. – Tuti, hogy még mindig teljesen odavan érted.

– *Értem* aztán nem – javítom ki gyorsan. – Nincs oda értem egyáltalán. Ha valaha is tetszettem neki...

– Ha?

Azure-ra bámulok, és folytatom:

– *Ha* valaha is szóba jöhetnék Cassiannál, annak legfeljebb az lenne az oka, hogy én vagyok a falka tűzokádója.

Egy értékes használati eszköz, a falka legfőbb fegyvere, teszem hozzá gondolatban.

De már ez sem igaz. Ez is megváltozott. Most már ott van Tamra. Tamra, aki mindig is imádta Cassiant. Talán most viszonozza majd a húgom érzéseit. Eltölt a remény ettől a lehetőségtől. És még valami másik érzés, amit nem pontosan értek. Valami, amit még sohasem éreztem.

– Tudod, hogy a falka összes lánya ölne azért, hogy Cassian úgy nézzon rá, ahogy rád néz. – Azure morcos arcot vág, és hanyatt veti magát az ágyamon. – Talán még én is!

– Te? – pislogok.

– Igen, de ne aggódj, nem akarok benned büntudatot kelteni, vagy ilyesmi. Sosem gondoltam, hogy lenne nála esélyem. Senki se gondolta. – Rám kacsint. – Melletted nem rúghatunk labdába.

Felnyögök. Azure pont úgy beszél, mint Tam. A régi Tamra. A lány, aki Cassian figyelméért epedezett, és azért, hogy a falkája elfogadja. A lány, akinek a díszletek mögül végig kellett néznie, ahogy én mind a kettőt megkaptam. Míg Chaparralba nem költöztünk, ahol új életet kezdettem. Amit aztán én elragadtam tőle azon az éjszakán, amikor levettem magam a sziklaszirtről egy drakivadász után.

Azure körbepillant, mint aki hallotta a gondolataimat.

– Hol van Tamra?

– Akkor hát nem hallottad.

– Mit?

– Tamra Nidiánál van. – Előre mosolygok és görcsölök egyszerre annak a gondolatára, mekkora felfordulást okoz majd a falkában, hogy Tamra az új árnyékoló. – Ott lábadozik.

– De miből kell felépülnie?

– Tamra manifestált. Árnyékoló.

Azure szeme elkerekedik.

– Az nem lehet! – Fütttyent egyet, aztán harapdálni kezdi az ajkát. – Szóval, mostantól már nem csak te vagy a legfőbb kincsünk.

– Ezek szerint nem – mormogom, és valahogy nem tudom, ez most jó vagy rossz nekem.

Sokáig átlagos draki akartam lenni. Olyan, akiben nincs semmi különös. Aki nem a falka csodálatra méltó tűzokádója, akit folytonos figyelem kísér, és aki állandó nyomás alatt él. Most, persze, értékelem az egyediséget, mert feltehetően annak köszönhetem, ha nem esik bántódásom. És közben azt is tudom, Tamra felszínre bukkant tehetsége miatt mostantól már mindkettőnk pórása szorosabb lesz.

Azure tovább beszél:

– Kíváncsi vagyok, ezek után Cassian leáll-e végre Tamrával.

Megreccsen a parketta, jelezve, hogy valaki van a közelben. Fel-nézek, belepirulva a gondolatba, hogy anya esetleg hallotta, miről beszéltünk.

De nem anya az. Sokkal rosszabb a helyzet.

Még a tarkóm is tűzforró lesz.

– Hogy kerültél ide?! – kérdezem hevesen.

Választ akarok, választ követelek, mert tudom, anya sosem engedte volna, hogy csak úgy besasszézzon a szobámba. Legalábbis anélkül nem, hogy figyelmeztetett volna.

Cassian pillantása kemény, szemei most inkább feketék, mint lilák. Lilák olyankor lesznek, amikor érzékenyül. Úgy tűnik, ez nem gyakran fordul elő!

– Hogy kerültél ide? – ismétlem meg a kérdést, de aztán rájövök, mennyire ostoba vagyok. Hiszen ő egy közülük. Az elfogóim közül. A falka jövődöbeli vezetője. És a *herceg* kedve szerint jöhet-mehet.

– Hol van anya? – és próbálok Cassian mögé lesni.

– Apámmal beszél.

Megremegek. Severin és anya sosem voltak jó kombináció. Nehéz megállnom, hogy ne sprinteljek ki a szobámból anyához, hogy megvédjem. Milyen nevetséges! Hiszen anya véd meg minket, mindig is ezt tette. Még akkor is, amikor nem akartam.

Úgyhogy maradok, és Cassian szavait várom. Talán elmondja, mi folyik itt. Hogy mi fog történni velem. Inkább tőle halljam, mint Severintől. Big Rock óta végül is cinkosok vagyunk. Ebben most hinnem kell.

Cassian hosszan nézi Azure-t, mintha azt várná, hogy feláll és távozik. Egyedül akar velem lenni? Kösz, inkább nem! Közelebb húzódok Azure-hoz az ágyon. Cassian szeme összeszűkül, veszi a lapot.

– Szóval? Beszéltél apáddal. Mi az ítélet?

Nagy levegőt veszek, készen állok rá, hogy vége lesz ennek a szenvedésnek, és végre megtudom, lemetszik-e a szárnyamat. Severin tudja vajon, hogy felfedtem magam a vadászoknak? Elmondta neki Cassian? Elönt a forró düh ettől a lehetőségtől. Anya biztos nem árulja el.

– Minden rendben lesz, Jacinda.

Elfordulok.

– Akkor nem fognak megbüntetni?

– Elmagyaráztam nekik, hogy te magad akartál visszajönni. Erősködtem, hogy alig várod, hogy visszailleszkedhess a falka életébe. Meg hogy jól fogod viselni magad és engedelmesebb leszel.

Azért nem tudja megállni, hogy el ne mosolyodjon kicsit, és nekem eszembe jut, amit akkor mondott, mikor Chaparralban rám talált, hogy azért bír engem, mert mindenki mástól különbözöm. Erre most azt akarja, legyek olyan, mint mindenki más!

Nagy levegőt veszek. *Engedelmes?* Meg alázatos. Jámbor. Mulya. Vajon megvannak ezek a tulajdonságok egyáltalán bennem?

– Engedelmes? Jacinda? – Azure vihog. Nem veszi észre a szobában kialakult feszültséget. – És bevették?

Cassian élesen Azure-ra pillant, aztán vissza rám. Vár. De mire? Most kell beleegyezésem adnom?

– Ó... – mondja Azure kijózanodva, ahogy meglátja kettőnk komoly ábrázatát. – Hát persze, hogy... Jacinda sokkal olyanabb lesz. Úgy értem, rájött, hogy ide tartozik. Apukádnak ezt meg kell értenie. Miért is akarna odakint élni, ahová nem illik egyáltalán?

Mivel nem reagálok, Azure kérdően rám néz. Hogyan is értethetném meg vele, hogy találtam egy okot, amiért odakint, az emberek között szeretnék élni? Nem lesz egyszerű elmagyaráznom neki, hogyan eshettem bele pont Willbe, és a legkevésbé sem akarok ennek Cassian előtt nekiállni.

Ahogy elnézem Cassian dühös arcát, valószínűleg az ő gondolatai sem járnak túl messze Willtől. Sötét arcbőre alatt mintha szén égne, vagy mintha egy lény úszna egy éjjeli tó felszíne alatt. Egy vadállat, mondjuk ki.

Eszembe jut, micsoda állati ereje van. Ahogyan összecsaptak Willlel a Big Rock tetején. Az a zabolátlan erőszak, mellyel egymásnak estek, majd gurultak lefelé együtt, mint egy lavina, a szikláról.

Megremegek, és a kezemet a hasamra kell szorítanom, annyira felkavar az emlék. Meg akarták ölni egymást. És majdnem meg is tették.

– Te itt maradsz az anyáddal! – utasít Cassian, miután felfogta, hogy nem fogja tőlem megkapni azt az engedelmes és nyugis kicsi drakit, akire számított. És nem azért, mert nem *akarom* kimondani az egyetértés szavait. Egyszerűen csak félek olyat ígérni, amit *nem* biztos, hogy be *tudok* tartani. – Mehetsz újra iskolába. És dolgozni. Suli, munka, haza. A húgod viszont Nidiánál marad.

Erre azért összerezzenek. Nem gondoltam, hogy az elválasztás tartós lesz. Nem emlékszem olyan éjszakára, mikor Tamra és én egy szobánál messzebb aludtunk volna egymástól. Viszont bármennyire is fáj, logikus döntésnek tartom. Nidia tud vigyázni Tamrára. Ő képes neki megadni mindazt, amire most szüksége van. Mindazt, amit anya és én nem tudunk. Próbálom meggyőzni magam, hogy csak ennyiről van szó. Hogy a falka nem akar minket szétválasztani.

– Tamra, mint árnyékoló! – Azure hitetlenkedve rázza a fejét. – Mit szólnak majd ehhez a többiek? Fantasztikus! – A barátnőm lelkesen megszorítja a karomat. – Na, most mennem kell.

Lepattan az ágyamról, és látom, már alig várja, hogy mindenkinek elpletykálhassa, a falka jövője meg van mentve, új árnyékolónk van, aki egy nap átveheti Nidiától a stafétabotot.

Amennyiben persze Tamrát nem zavarja, hogy egész életében a falkához lesz láncolva. És mért is zavarná? Amikor majd feldolgozta az átváltozását, észre fogja venni, hogy már nem láthatatlan a falkában. És hogy van esélye Cassiannál.

Azure kiszökdécsel az ajtón, de még hátraveti:

– Később benézek!

Én pedig egyedül maradok Cassiannal. Kösz, Azure!

CHAPARRAL ÓTA NEM VOLTUNK KETTESBEN CASSIANNAL. A ha-
zaúton, négyen összezárva a kocsiban, alig szóltunk egymás-
hoz. Csak tankolni álltunk meg, vagy enni valamit. De most ket-
tesben vagyunk.

Csak bámulok rá, és várom a szidalmait, melyeket meggyőződé-
sem szerint a fejemre fog zúdítani. Minden oka megvan rá: felfedtem
magam a legfőbb ellenségeink előtt. És az egyikükbe beleszerettem.
Sőt, bár láttam a vérét, *még mindig* szeretem. Hogy értethetném meg
Cassiannal, hogy Will nem az ellenségünk? Ő így született, nem te-
het róla. Amikor beteg volt, rákényszerítették a vérátömlesztést. Va-
jon lenne bármi értelme ezeket most mind elmagyaráznom Cassi-
annak? Úgysem látom többet Willt.

A csöndben áthallatszik, ahogy anya Severinnel vitázik.

– Mit mondtál pontosan apádnak? – kérdezem, ahogy kikászálódok az ágyból.

Csak most kapcsolok, hogy idáig *ágyban* voltam. Ágyban, miköz-
ben ő ennyire közel van, szinte fölém tornyosul. És meg sem moc-
can, úgyhogy el kell mellette suhannom, ha el akarom érni az ablak
előtt álló, mindenfélével megrakott karosszéket.

– Úgy érted, elmondtam-e nekik, hogy felfedted magad azok előtt az emberek előtt? – Cassian áthatóan néz rám. – A vadászok előtt?

Próbálok nyugodtnak látszani, pedig amikor ő mondja ki, még szörnyűbben hangzik. Bár letagadhatnám!

– Igen, úgy. – A karosszékre huppanok, és úgy teszek, mint akit egyáltalán nem zavar, hogy fel kell idéznie ezeket az emlékeket, sőt, mint akit az égvilágon semmi nem zavar. Főleg ő nem. Ahogy itt áll a hálósobámban, és egyre csak néz, mindjárt felfal az izzó tekintetével, azzal a tekintettel, amelytől a tüdőm heves túlműködésbe kezd. – Szóval, *azt* elmondtad apádnak?

*Azt, hogy megtettem a létező legrosszabbat. Azt, ami nemcsak a fal-
ka, de egész fajtánk végét jelentheti.*

Cassian komolyan méreget. Figyelmét egyetlen részlet sem kerülheti el. A kócos hajam a vállamon, a meztelen talpaim, amik kikukucskálnak felhúzott combjaim alól. Ha elmondtá nekik, miért nem történt semmi? Hogy lehet, hogy nem büntettek még meg? Lelkem egyik fele igazságosnak tartaná a büntetést: mégiscsak elárultam a fajtámat.

Ez persze nem jelenti azt, hogy ha visszamehetnék az időben, máshogy csinálnám. Ebben biztos vagyok. Meg is lep ez a felismerés. A felismerés, hogy a büntület nem egyenlő a megbánással. Ráadásul minden büntülatomnál erősebb a fájdalom amiatt, hogy elvesztettem Willt. El sem tudom képzelni, mekkora fájdalmat éreznék akkor, ha nem mentettem volna meg. Ha meghalt volna ott kint a sivatagban.

Cassian végre-valahára válaszol:

– Ezt nem hallgathattam el előlük, Jacinda. Ez mindnyájunkat érint.

A karosszékbe süppedek. Furcsa, de mintha csalódtam volna Cassianban. Nem tudom, miért. Normál esetben nem várnék tőle lojalitást, bár egykor barátok voltunk. De a falka mindenekfelett megbízik benne, és Tamra megcsinálta az árnyékolást, úgyhogy azok az emberek nem fognak emlékezni semmire, és Cassian nyugodt lélekkel titokban tarthatta volna a bűnömet. Vagy ez annyira rossz dolog lett volna?

Hirtelen letompulok, mint akit végiglocsoltak hideg vízzel. Már majdnem elhittem, hogy fontos vagyok neki, hogy meg fog védeni. Hiszen azt ígérte. Ehelyett odadobott a farkasoknak.

– El kellett mondanom nekik, hogy felfedted magad a vadászok előtt, de nem mondtam el nekik mindent. *Róla* például nem beszéltem.

Hidegen meredek rá. Nem tudja kimondani a nevét.

– Willre gondolsz?

Árnyék suhan végig az arcán. A pupillái egy percre apró csíkká szűkülnek... aztán semmi. Visszaváltozik a halálosan nyugodt Cassianná.

– Igen. Egy szót sem szóltam a vérről.

Elönt a tehetetlenség és a szégyen. *Will vére!* A vér, amely olyan színű, mint az enyém. Bólintok.

– A nyomába erednének, ha megtudnák – mondom. – Az adósod vagyok.

– Szerelmes vagy belé! – vágja rá Cassian olyan gyorsan és élesen, hogy a szívem majd’ megáll. – Pedig nem is ismered. Ő sem ismer téged. Nem úgy, mint én...

Látom, hogy próbál nyugodtan lélegezni.

Hagyom, hogy kínos csend álljon be. A feszültség úgy fon körbe minket, mint Nidia ablakomra tapadó köde. A kezemet nézem, és

felfedezem a kis félholdakat, melyeket a körmeim vájtak a bőrömben anélkül, hogy észrevettem volna.

Cassian nagyot sóhajt.

– Nézz rám, Jacinda! Mondj már valamit!

Kényszerítem magam, hogy ránézzek. Azt várja tán, hogy bevalljam, szeretem Willt? Semmiképp nem akarom pont vele megvitatni az érzéseimet, úgyhogy csak annyit mondok:

– Tamra leárnyékolta őket. Mért kellett bármit is mondanod nekik? Most úgy néznek majd rám, mint egy bűnözőre! – Körbementek. – Nem elég, hogy őrizetben vagyok? Sosem fognak megbocsátani.

– El kellett nekik mondanom! Mi van, ha valamelyik vadász mégis emlékezni fog? Tamra még nem tudja, hogy kell a tehetségét használnia. Semmi nem garantálja, hogy tartós lesz a hatás. Mi van, ha nem árnyékolta elég alaposan?

Ismét bólintok. Szinte fáj a mozdulat, annyi feszültség gyűlt össze a mellkasomban.

– Megértem. És elfogadom.

– Nyilvánvalóan nem fogadod el! Teljesen ki vagy borulva.

A kezemet a mellkasomra szorítom.

– Te talán nem lennél kiborulva, Cassian? Életem végéig árulóként fogok élni.

Cassian megrázza a fejét. Lassan ellazítja összeszorított állkapcsát is.

– El fogják felejteni és meg fognak bocsátani. Idővel.

– Ezt nem tudhatod.

Legutóbb azt ígérte, mindent megtesz azért, hogy engem biztonságban tudhasson, de már tudom, hogy ő sem tarthat mindent az irányítása alatt.

– Az, hogy Tamra itt van, hogy árnyékoló, sokat enyhített a hargajukon. Az, hogy *mindketten* itthon vagytok.

Azok után is, hogy Cassian elmondta nekik, mit tettem?! Kétkedve nézem, de igyekszem erősnek és méltóságosnak látszani.

– Akkor hát nem vagyok bajban?

– Azt azért nem mondanám. – Most már az egész arca ellazult. Mintha még mosolyogna is kicsit. – Felfedted magad egy embernek, Jacinda. És a családjának, ami vadászokból áll.

Amiért meg kell fizetnem. Bólintok, elfogadom.

Cassian ismét komoly.

– Sok mindent kell helyrehoznod.

– És ha nem fog menni?

Mi van, ha már nem bírok többet bizonyítani? Senkinek. Most a fájdalmam a legerősebb, és a levertség, csak arra tudok gondolni, hogy nem látom többet Willt. És bár énem egy része megkönnyebbült, hogy ismét a falkával lehetek, nem igazán vagyok abban az állapotban, hogy bárkinek is pitizzek.

– Akkor nehéz dolgod lesz. Nehezebb, mint érdemelnéd. És az anyád...

Cassian elhallgat, de a fenyegetés lógva maradt a levegőben.

A szemem összeszűkül, a bőröm megfeszül.

– Mi van anyával?

Cassian hátranéz a válla felett, mintha látná, anya épp hol áll a házban.

– Nem fogják szeretni. Már így is őt hibáztatják, amiért elvitt téged és Tamrát. Száműzetésről is suttoznak.

Megakad bennem a levegő.

– Ez nem igazság! Miattam...

– Ő vitt el téged. Nem egyedül mentél el. Jaj, Jacinda! Az egész nem történt volna meg, ha anyád nem kap fel és rángat el titeket valami sivatagba!

Nyelek egyet, és kibámulok a mögöttem lévő ablakon. Utálom, hogy ezzel kapcsolatban nem vitázhatok vele. Utálom a logikáját, bár kegyetlen logika ez.

– Egyikünk sem sziget. Erre gondolj! A tetteink hatással vannak mások tetteire.

Pontosan emiatt nem vagyok olyan, mint a többiek. Mert én mindenkit veszélybe sodrok a tetteimmel.

A kezemet a szám elé tartom, és szinte az ujjaimon keresztül beszélek:

– Neked nem szokott elegend lenni ebből? Nem szoktál arra vágyani, amire *te* vágysz? Nem érzed úgy, hogy néha megérdemelnéd, hogy lehessenek saját vágyaid? Mért kell mindig csak a farka érdekeit lesni? A farka fontosabb, mint egy élet? Hol van a határ? Egy életnél fontosabb, de kettőnél már nem? Háromnál? Mikor elég? – rázom meg a fejem.

Cassian rám bámul.

– Mi így élünk. Így tudtunk ilyen sokáig túlélni. Már az, hogy benned ezek a kérdések egyáltalán felmerülnek, miközben senki másban nem... – Oldalra dönti a fejét. – De talán pont emiatt vagy olyan különleges. Talán ezért beszélgetek most veled. Ezért vagy fontos nekem.

A torkom száraz, nyelni próbálok. Állom Cassian tekintetét.

– Szóval, te... – keresem a megfelelő szót, amitől nem fogok teljesen elpirulni. – Szóval, neked azért *tetszem*, mert mindenkit veszélybe sodrok?

Cassian már-már ismét mosolyog.

– Hát az biztos, hogy melletted nem lehet unatkozni.

– Cassian!

Megfordulok, és az idegeim pattanásig feszülnek, amikor meglátom, hogy maga Severin lépett a szobámba, és állt meg a fia mellett. Ők ketten... az én szobámban! Ezt soha nem hittem volna. Cassian, az egy dolog. Na, de Severin...

Anya is felbukkan Severin mögött, az arca elszánt. Sejttem, hogy bármiről is beszélgettek ők ketten, az nem volt anyám ínyére.

– Végeztünk, Cassian – mondja Severin, és közben engem néz.

Összehúszom magam, de úgy, hogy ne vegyék észre. Igyekszem állni a tekintetét, és úgy teszek, mintha nem gyengülnék el tőle és reszketnék valahol mélyen legbelül. Próbálok olyanná válni, mint aki nem is érdemel ennyi figyelmet.

Severin az ajtó felé tereli Cassiant.

– Várj meg kint!

Cassian nehezen veszi le rólam a szemét, de végül távozik.

Anya keresztbe fonja vékony karjait, és közelebb lép a karosszékhöz. Lefogyott. Hogy nem vettem észre? Azelőtt kerekdedebb volt.

Severin hidegen néz rá.

– Szeretnék négyszemközt beszélni Jacindával.

– Sajnos hatszemközt fogsz.

Severin felső ajka megfeszül.

– Már így is kétségbevonhatóak a nevelési módszereid, Zara. Ne tégy most egyszerre úgy, mintha érdekelne a lányod!

Látom, hogy anyába belehasít a fájdalom. De elrejtí. Csak a sápadtság marad, amitől a szemei csillogó tavaknak látszanak.

Amióta apa meghalt, neki csak Tamra és én vagyunk. Minden döntését értünk hozta. A legjobbat *akarja* nekünk. Követett el hibákat, de sosem kételkedtem benne, hogy szeret.

Valami feléled bennem.

– Ne beszéljen így anyámmal! – kiáltok rá hirtelen.

Severin *lenéz* rám. Körülbelül úgy, mintha a talpára ragadt sár lennék.

– Vigyázz magadra, Jacinda! Megbocsátottuk a bűnödöt, de ezt csakis Cassiannak köszönheted. Én a büntetés mellett voltam. – Újra anyára néz. – És hogy száműzzünk téged.

– Maga csak ne tegyen nekem szívességet! – vágom oda, mert csak nem jön össze a vezeklő modor.

– Jacinda – mondja anya halkán, és hideg ujjával megmarkolja a karomat.

Severin arca megkeményedik.

– Most jól figyelj! Igencsak rezeg alattad a lécs, Jacinda, úgyhogy mostantól tökéletes viselkedést várok tőled.

Bár a hangja itt elhal, a fenyegetés ott marad a levegőben. Szinte hallom, ahogy magában befejezi: *Vagy különben meg fogom metszeni a szárnyadat.*

Direkt nem mutatom ki, mekkora hatással van rám. Hogy a fenyegetés valóban annyira megijeszt, hogy a bőröm befeszül, az izmaim pedig égnek, mintha egy tekergő kígyó akarna belőlem kiszabadulni.

– Nem lesz vele baj – mondja anya.

Sosem hallottam még ilyennek a hangját. Mintha vereséget szenvedett volna.

Severin lenézően mosolyog.

– Talán most sikerül kordában tartanod.

Aztán egy kurta biccentéssel távozik, döngő léptei messziről is visszhangoznak.

Ez már nem a mi otthonunk. Csak egy ház, ami többé nem a miénk. Nem lehet a mienk, ha Severin csak úgy bemasírozhat és parancsokat osztogathat, mint akinek ez jogában áll.

Vajon mindig ilyen volt a falkánk – vagy most változott meg?

EGY PERCIG CSAK ÁLLUNK NÉMÁN, ANYA ÉS ÉN, aztán ő leül az ágyamra olyan fáradtan, hogy belesajdul a szívem. *Évek óta* nem manifesztált. Kezdi érezni a korát.

A párna- és takaróhalomból kiemeli azt az ütött-kopott mackót, amit még apától kaptam a hetedik születésnapomra. Itt felejtettem, amikor olyan sietve távoztunk, és most örülök, hogy így tettem. Jó, hogy valami ismerős és szeretetteli várt ide vissza.

Anya a mackó rojtos fülét birizgálja. Sóhajt, szinte hang nélkül. Feladja? Görnyedt vállai ezt sugallják. Akkor ennyi volt? Már fel is adta?

Beszélni kezd, a hangja üres és tompa, akárcsak az arca.

– Azt akarom, hogy biztonságban légy, Jacinda. Nem szeretném, hogy bajod essen.

Bólintok.

– Tudom.

– Félek, én okozom a legtöbb szenvedést neked.

Hevesen megrázom a fejem. Nem tetszik ez az új, megtört anya. Nem ismerem rá. Nem is akarom megismerni. Ebben a folyamatos változásban különösen fontos nekem, hogy ő a régi maradjon.

– Ez nem igaz.

– Rángattalak, ugráltattalak, akár tetszett neked, akár nem... persze mindezt azért, hogy megvédjelek. – Megrázza a fejét. – De lehet, hogy tényleg csak rontottam a dolgokon. És most megint itt vagyunk. – Körbemutat a szobán, fáradtan. – Te is a falka rabszolgája vagy. Csak neked még rosszabb. Már nem fognak úgy nézni rád, mint valami nagy ajándékra, amit a falka kapott. Úgy bánnak majd veled, mint egy engedetlen lázadóval.

– Miket beszélsz, anya? – kérdezem remegő hangon.

Nyelek egyet.

Anya felnéz a mackóról.

– Ne engedd, hogy úgy bánjanak veled, mint a kikötött kutyával életed végéig! Kövesd egy ideig a szabályaikat! Húzd meg magad! Aztán győzz felettük megint! Kerül, amibe kerül.

– Itt akarsz maradni? Azt akarod, hogy Tamra itt maradjon?

– Chaparral egy álom volt, egy álmot kergettem. Valamit, ami sosem létezett. Se számodra, se Tamra számára. Ő drakinak született, bár én nem tudtam... – Elnyom egy nevetést, ujjával a száján. – Te pedig elégszer a tudtomra adtad, hogy csak drakiként tudsz élni. Hogy *itt* kell élned. Csak én nem akartam meghallani. Sajnálom, Jacinda!

Leülök anya mellé az ágyra. Lehet, hogy sokszor voltam rá mérges a múltban, de akkor sem bírom így látni. Vissza akarom őt kapni! Hiányzik az életöröme. Ő maga hiányzik.

– Ne sajnáld! Sose sajnáld, hogy annyira törődsz velünk, hogy mindent feladnál értünk.

Megfogom a kezét, megszorítom a hideg ujjait, és hirtelen eszembe jut, hogy ő itt mindig fázik. A folytonos ködtől és a szelektől örökké reszket. Ugyanattól a ködtől és szélről, ami számomra az

otthont jelképezi. Én állandóan felemelem az arcom, hogy jobban érezhessem, ízelehessem őket, míg ő gyűlöli ezt a klímát. Sosem szerettem és soha nem is fogja.

– Ki fogjuk találni, hogyan tudunk itt létezni. Még hozzá boldogan. És nem fogok behúzott nyakkal élni, ahogy te sem!

Anya felnevet, aztán emlékeztet:

– A húgodnak már biztosan nem kell.

Milyen igaz! Most Tamra a legmenőbb. Én pedig pont az ellenkezője. Legalábbis egyelőre.

Anya megcirógatja az arcomat.

– Egykor eléldégéltem itt, apátok miatt. Tudok itt élni a lányaim miatt is. Nem olyan nagy áldozat. – Hallom, hogy bent tartja a levegőt. – Nagyon szerettem apátokat. De az a szerelem semmi volt ahhoz képest, amit a kötelékbe lépés, az *egyesülés* után éreztem. Valami történik benned, amikor egyesülsz valakivel abban a rituáléban. Mintha összekapcsolódtunk volna... – Tekintetében melegség csillan. – Voltak napok, amikor nem tudtam, melyik érzélem az enyém, és melyik az övé bennem. – Aztán barna szemei elkomorulnak. – Azon az utolsó napon is... Éreztem... hogy valami nem stimmel, mielőtt bárki elmondta volna. Sokáig éltem aztán itt, azt mondogatva magamnak, hogy nem azért érzem ezt az *ürességet*, mert meghalt. Hogy talán valahol odakint mégis életben van, egy másik dimenzióban, azért nem érzem már őt.

Ámultan hallgatom.

– Mért nem mondtad el ezt eddig?

Legalábbis azt a részt, hogy érezte, valami nem stimmel, azon az utolsó napon. Persze tisztában voltam vele, hogy sok egyesített draki összekapcsolódik. Történelmi tény, hogy egykor a sárkányok párválasztása egy életre szólt, az egyesülés rituáléja ennek állít emléket.

Ám egyes mai draki párok számára a rituálé ma is többet jelent jelképénél. Ezek szerint a szüleim is ilyenek voltak!

Anya vállat von.

– Kislány voltál még, nem akartalak beavatni a megérzéseimbe. A félelembe. Hogy éreztem a fájdalmát. Majdnem elájultam, Jacinda! Attól tartottam, ha elárulom, azt fogod hinni, átéreztem a...

– Halálát – fejezem be a mondatot.

A halántékom fájdalmasan lüktet. Próbálom feldolgozni a halottakat. A szívem mélyén mindig abban reménykedtem, hogy apa életben van. Hogy csak fogságba esett valahol. Most nem tudom, mit gondoljak.

Anya megrázkódik, de bólint.

– És most mért mondod el mindezt? – kérdezem.

Ezek szerint anya az utolsó pillanatokban gyakorlatilag apa fejébe látott. Mért nem mondta el?

– Mert tudnod kell. – A fülem mögé egyengeti egyik elszabadult tincsemet. – Hátha valakivel egyesülsz majd itt... – A szemeim elkerekednek, mert azonnal megértem, mire akar kilyukadni. És nem bírom felfogni. Csak nem arra *céloz*, hogy Cassiannal kéne egyesülnöm? – És érezni fogod...

– Mit?

A szemembe néz.

– Minden rendben lesz, Jacinda.

Rendben?!

– Mert az egyesülés után már mindegy, hogy nem szeretem-e? Mert érzek majd valamit, ami nem igazi, és azt hazudhatom magamnak, hogy az szerelem?

Anya megrázza a fejét.

– Összekapcsolódást fogsz érezni. Amikor az megtörténik, nem számít már, hogy miért és hogyan történt.

Te jó ég!

– Neked számított – felelem halkán.

– Most máshogy állnak a dolgok. Itt ragadtunk. Rajtad áll, hogy a legtöbbet hozd ki ebből.

– Tudod, hogy igyekszem. De ez alatt nem azt értem, hogy egyesülésre vágyom!

Lehunyam a szemem, és megdörzsölöm a szemhéjamat, hátha ettől enyhül a fejfájásom. Most tényleg arról diskurálok az anyámmal, hogy egy egyesülés milyen jó színben tüntetne fel engem a falkában?

– Tudnál itt is boldog lenni, nem? Cassian... – Anya megáll. Nézem, ahogy feszül a torka, és alig hiszem el, hogy ezek a szavak jönnek ki rajta. – Cassian nem rossz parti. Ő nem olyan... mint az apja.

Nem olyan. Hátrahúzódok, és meg vagyok róla győződve, hogy anya agyát elrabolta egy földönkívüli faj.

– Komolyan beszélsz?

– A falka mindent elfelejtene, ha te és Cassian...

– Nem! Anya! Nem!

Próbálok megállni, hogy ne fogjam be a fülemet. Nem bírom ezt hallgatni! Tőle nem.

– Nem azt mondom, hogy most azonnal. Majd idővel.

– Nem hiszem el, hogy ezt mondd!

Anya megragadja a kezemet, és keményebb hangvételre vált.

– Nem tudlak többé megvédeni, Jacinda. Nincs többé semmilyen hatalmam itt.

– És mivel Cassiannak van hatalma, én csak úgy adjam el magam?

– Semmi olyat nem mondtam, ami ne jutott volna már magadtól is eszedbe. Láttalak vele. Van köztetek valami.

Lassan bólintok.

– Valóban. *Volt.* – Amikor még nem volt senki más, folytatom magamban a gondolatot. Amikor még nem kísértett meg egy másik élet. Amikor még nem ismertem Willt. – De már nincs semmi.

– És mindez Will miatt! – Anya szemében egy pillanatra fellobban a régi tűz. – De vele nem lehetsz! Arra semmi esély, Jacinda. Semennyi. Ő nem közülünk való.

Nem közülünk való. Ebbe eddig igyekeztem nem belegendolni. Csak elfogadni. De most anya szavai szíven találhatnak, és a szívem már amúgy is nagyon fáj.

Próbálok levegőt venni.

– Van-e rá esély vagy nincs, nem tudok senki másra gondolni. Akkor inkább egyedül maradok!

– Jaj, ne légy már naiv! Ő ember. Egy vadász. Engedd el ezt a dolgot! Hagyd, hadd jöjjön más!

A beszélgetés kezd kísértetiesen emlékeztetni arra, amikor azt akarta anya, hogy engedjem el a drakimat. Csak most éppen azt akarja, hogy legyek büszke draki, és felejtsem el Willt. Megrázom a fejem.

Az a baj, hogy igaza van. El sem tudja képzelni, mennyire. Ha hűséges maradok Willhez, bolond vagyok. Ráadásul helytelen is. Tudom jól. Nem csak érinthetetlen ember a számomra. Nem csak vadász. Ennél sokkal rosszabb.

Willnek drakivér folyik az ereiben. Egy drakinak – vagy talán soknak – meg kellett halnia azért, hogy ő életben maradjon. És még ha az egészért az apja is a felelős, hogyan tudnék ezek után Will szemébe nézni? Megérinteni? Megcsókolni?

Azt hiszem, jó, hogy nem látom többé. Fel kell adnom a lelkem legmélyebb zugaiban bujkáló reményt, hogy Will betartja az ígéretét, és rám talál.

– Már elengedtem – suttogom egészen halkán.

Anya az arcomat fürkészi. Nem győztem meg. De talán nem is őt kell, hanem saját magamat.

Aznap éjjel az ágyamban fekvé csak bámulom a plafonon a csillagokat, melyeket apa segített felragasztani sok-sok évvel ezelőtt. Ettől valahogy kezdem biztonságban érezni magam. Majdnem annyira, mint kislánykoromban, amikor tudtam, hogy a szüleim odaát alsznak a hálószobájukban. Mennyire nyugodt voltam akkor! A biztonság boldog tudata megnyugtatót.

Elengedem ezt a gondolatot, hogy megtalálhassam Willt a szívem leglázázóbb tájain. Ott vár engem. És félálomban hirtelen mindenre emlékszem. Willre, ránk... A világra, mielőtt összeomlott. Csak fekszem és mosolygok. Emlékezem. Míg alig bírom a vágyaimat elviselni. Az emlékezés fájdalmát, a sós könnyeket, melyek lecsorognak az arcomon.

Még nincs vége. Még nincs végünk, Jacinda. Megtalállak. Meg ám! Újra együtt leszünk.

– Nem – suttogom a szoba csöndjébe. Bármekkora fájdalmat okoz, el kell hitetnem magammal, hogy ezt akarom. – Nem leszünk.

Aztán újra ráébredek a szörnyű igazságra, és felszisszenek, annyira fáj. Will nem fog emlékezni semmire. Nem fog emlékezni az ígéretére sem.

A kezem a szám előtt. *Nem fogsz emlékezni rá, hogy eljöttem onnan. Nem fogsz emlékezni rá, miért kellett elmennem. Azt fogod gondolni, csak úgy elhagytam Chaparralt. És elhagytalak téged!*

Megfordulok, és a párnámba harapok, hogy elnyomjam a mellkasomból feltörő zokogást.

Vajon gondol még rám egyáltalán? Kétségbeesetten agyalok, mennyire, meddig emlékezhet? Mennyi maradt az emlékeimből? Tamra még kezdő ebben. Csak rázom a fejem a gondolatra. Az ajkamba harapok, míg meg nem érzem a vérem ízét. Akkor abbahagyom. Azzal nyugtatom magam, hogy ez csak paranoia. Sosem hallottam még árnyékolóról, aki heteket tudott volna törölni valaki emlékezetéből. Ez nem lehetséges. Nem.

És ekkor hirtelen rájövök: meg kell kérdeznem Tamrát! Hátha tudja, mennyi emléket törölt Will agyából. Meg kell tudnom, mennyi maradt belőlem Will szívében.

Az oldalamra fordulok. Kicsit megvigasztalódtam. Holnap... holnap megkérdem a húgomat. Ettől máris jobban érzem magam, legalább van mit várni, bár tudom, akármit is mondjon Tamra, az semmin nem fog változtatni.

Will a messzi Chaparralban van. Én meg itt.

Reggel a verandánkra lépve megkönnyebbült sóhaj szakad fel belőlem: örömmel látom, hogy hivatásos kukkolóink eltűntek. Talán Severin úgy gondolja, a tegnapi beszélgetés elég volt ahhoz, hogy ezután nyugton maradjak.

Még nagyon korán van. A vádlimat a földtől felfelé egyre vékonyodó sűrű ködréteg öleli körül. Nidiához tartok, hogy megkérdem Tamrát, szerintem teljesen leárnyékolta-e Willt és a többieket. Végül is most próbálta először. Honnan is tudhatta volna, mit csinál?

Jabel kutyája megugat. Megszaporázom a lépteimet, mert mint ha megmozdulnának az ablakain a zsaluk. Nem akarok leragadni Cassian nagynénjénél, és beszélgetni vele. Hátralesek a vállam felett,

és azon gondolkozom, vajon miatta küldte-e Severin haza az őrsze-
meit. Ez elég praktikus elgondolás lenne, hiszen az ő figyelmes nő-
vére pont rálát a házunkra!

Nem ártott volna az orrom elé nézнем. Fájdalmasan feljajdulok,
mert beleütközöm valakibe.

Ennek a valakinek a karjai kinyúlnak felém, hogy megtartsanak
a lábamon. Kifújok egy elszabadult tincset az arcomból, és Corbint,
Jabel fiát pillantom meg.

– Jacinda! – üdvözl. – Jó, hogy visszatértél közénk.

Szája mosolyra húzódik, de mint mindig, most is kicsit hamis a
dolog. Corbin egyidős velem, és általános óta mindig egy osztályba
jártunk, de barátok sose lettünk. Ő az az igazi gonoszkodó típus, aki
mindig puskázott, meg csalt a sportmeccseken, szekálta a kisebb-
eket. Aztán amikor kiderült, hogy tűzokádó vagyok, hirtelen meg-
változott irányomba a viselkedése, és próbált a bizalmamba férkőz-
ni. Csakhogy addigra már tudtam, ki ő valójában.

Hasonlít a nagybátyjára, Severinre. Sokkal inkább, mint Cassian.
A szemeken múlik. Corbinnak és Severinnek is halott-fakó szemei
vannak. Ha ez lehetséges, Corbin mintha nőtt volna a távollétem
alatt. Már majdnem olyan magas, mint Cassian. Hátralépek, hogy
levegye rólam a kezét, és próbálok úgy tenni, mintha nem ijedtem
volna meg.

– Merre, merre? – kérdezi.

Megborzongok, mert tudom, hogy az anyja épp minket kémlel.
Lehet, hogy Corbin itt kint lődörgött, és arra várt, hogy elhagyjam
a házat.

– Miért? – kérdezem. – Megbíztak, hogy vigyázz rám?

Pajzán mosolyt villant rám.

– Talán testőrré van szükséged?

Megrázom a fejem, és sajnálom, hogy úgy tűnhetett, az előbb védekeztem. Ha úgy viselkedek, mint egy fogoly, úgy is fognak bántani velem.

– Megyek a húgomat meglátogatni.

Hogy legyőzzem azt a halálos félelmemet, hogy Will esetleg nem emlékszik az utolsó éjszakánkra. Hogy számára csak annyi világos: egyszerűen eltűntem.

– Aha – mondja, és zsebre teszi a kezét. – Akkor elkísérlek.

Nem tudom, hogy utasítsam vissza, úgyszólván csak vállat vonok, és elindulok a bokám körül gomolygó ködben. Behúzott függönyű házak mellett haladunk el.

Nem emlékszem, hogy a falka valaha ilyen csöndes lett volna, ilyen mozdulatlan. Még ilyen korán is volt némi forgalom általában. Baljós érzéseim támadnak. A növényekkel befutott fal, amely a városka határában megóvni hivatott minket, hirtelen inkább börtönfalnak tűnik.

– Milyen csönd van – motyogom.

– Igen. Kijárási tilalom van még mindig. Hét óráig senki nem hagyhatja el az otthonát.

– Akkor te miért bókászol itt kint?

– A reggeli őrzőjához tartozom.

Felmutatja kék karpántját. Eddig nem vettem észre.

– Őrzőjart? – ismétlem döbbenet, és csak nézem a kék anyagot.

– Nem tudtam! Vissza kéne mennem, amíg...

– Nem, nyugi. Nem foglak felírni.

Felírni?!

Úgy mosolyog, mint aki szívességet tesz. Nem bírok visszamosolyogni rá. Nem kérek a szívességéből. Holnap hét után fogok elindulni, az tuti.

Sétálok tovább.

– Milyen menő a húgod! – mondja, és tartja velem a lépést.

– Aha, igen.

Éjfélete szemeivel rám sandít.

– Nem tűnsz túl boldognak tőle.

– Őszintén szólva, még meg kell emésztennem.

Megértően mosolyog.

– Nagy változás ez.

– Igen. De Nidia segít Tamrának, hogy hozzászokjon.

– Úgy értem, neked nagy változás.

Behízelve fogalmaz, hangja csúszós, mint az olaj.

Érzem a nyakamban a pulzusomat.

– Nekem?

Arrébb rugdal pár kósza kavicsot az úton, amivel az idegeimre megy.

– Igen. Így már nem te vagy a legmenőbb.

Meggyorsítom a lépteimet, át a városközponton, végig a sulitán a tanácsterem mellett, alig várva, hogy Nidiánál lehessenek.

– Sosem voltam az.

– Dehogynem. De most már ketten vagytok. Biztos nagy a vetélkedés.

Megtorpanok, és a szemébe nézek, bár énem egy része még az eddiginél is gyorsabban menne tovább, amíg teljesen le nem hagytam. Vagy inkább behúzna neki egy nagyot.

Felhúzza szőke szemöldökét.

– Úgy értem – a levegőbe gesztikulál –, nem lehettek mindketten Cassiané.

Keményen bámulok az arcába, de Corbin meg sem rezdül, és nem kapja el a tekintetét.

Keresztbe fonom a karomat, és elhatározom, hogy egyenes leszek.

– Úgy gondolod, emiatt most van esélyed valamelyikünknel?

Megint megjelenik az az álmosoly. Rájövök, mennyire gyűlölöm ezt a törtető, mohó fiút, akinek a szemében a húgom és én csak lehetőségek vagyunk arra, hogy feljebb másszon a ranglétrán. Utálom, hogy azt hiszi, az övé lehet bárki, aki Cassiannak nem kell. Hogy szerint ez ennyire egyszerű: Cassian választ, ő pedig kóbor kutya-ként ráugorhat a maradékra. Minden izmom megfeszül. *Pokoli* haragos vagyok.

Felhorkantok, és sarkon fordulok, újra gyalogolok, egyre gyorsabban, szinte trappolva.

– Ez nem fog megtörténni! – vetem oda neki.

– Nem szökhetsz meg a dolog elől, Jacinda. Többé nem.

– Milyen dolog elől? – fordulok ismét felé, mert tudni akarom, mire céloz.

– Ha nem leszel Cassiané, a nagybátyám engem jelöl ki. Jó páros lennénk, Jacinda.

– Ne nevetess!

Büszkén kidülleszti a mellkasát.

– Az én vérvonalam vezeti ezt a falkát évszázadok óta. Még apád sem tudta elorozni a családom hatalmát.

– Mit tudsz te apámról? – kérdezem, és konokul menetelek tovább.

– Csak amit mások mondtak. Mielőtt eltűnt, állandóan a nagybátyámmal versengett. De hiába, nem jött össze neki. A mi családkból kerülnek ki a legjobb falkavezérek. Mindig is mi voltunk a legerősebbek. És ha egy tűzokádó és egy árnyékoló is csatlakozik a sorainkhoz, még erősebbek leszünk.

Az arcomból minden vér elszáll, ha elképzelem magam Corbinnal. Be kell valljam, még Cassiantól sem émelegtem ennyire.

– Te megőrültél – mondom, és masírozom tovább. Megkönnyeb-
bülök, amikor nem követ.

– Már nincs választási lehetőség, Jacinda! – kiáltja utánam. –
Eljátszottad! Úgyhogy vagy én, vagy Cassian!

Tudom, hogy ez nem véletlen fenyegetés. Végül is Corbin Severin
kedvenc unokaöccse. Biztos, hogy tud dolgokat. Dolgokat, melye-
ket én nem. És Cassiannal ellentétben ő nem próbál nekem a hát-
térből segíteni.

Azzal nyugtatgatom magam, hogy Corbin legalább elárulta a ter-
veit. Így dolgozhatok azon, hogy sose valósuljanak meg. Tamrát és
engem senki nem kényszeríthet bele semmilyen egyesülésbe. Csak
akkor egyesülünk, ha mi úgy akarjuk. Összerándulok a gondolat-
tól, hogy Tamra biztos *szeretne* Cassiannal egyesülni.

Corbin hangja elér a ködön át.

– Mondd meg Tamrának, hogy később benézek!

A hideg futkos a hátamon.

Nyilván azt kellene kívánnom, hogy Corbin egyesüljön Tamrá-
val. Így rám nézve nem jelentene veszélyt. De ezt a legnagyobb el-
lenségemnek sem kívánnám, nemhogy a saját húgomnak.

Ahogy közeledek Nidia házához, próbálom meggyőzni magam,
hogy a falkám nem valami fasiszta diktatúra, ahol a lakosok teljes
elnyomásban élnek. Mert nem az! Ez az egyetlen hely, ahol a drakim
teljes szabadságot élvez.

Nidia házikójánál lelassítom a lépteimet. Ismét egy ór áll a város-
kapu boltíve alatt. Ahogy közelebb érek, felismerem Gilt, Cassian
egyik barátját.

Integetéssel köszönök neki.

– Mész a húgodhoz? – kiált felém.

Bólintok, mire idióta mosoly jelenik meg az arcán.

– Mondd meg neki, hogy üdvözlöm!

– Üdvözlöd?! – ismétlem megütközve.

Gil azelőtt rá se bagózott a húgomra. Amennyire én tudom, még csak nem is beszéltek soha egymással. Gil is egyike volt azoknak, akik mindig inkább *átnéztek* rajta, mintsem rá. Most meg üdvözlőli? Undorodom.

Ahogy egykor az esetemben, úgy most nála is az a helyzet, hogy senkit nem ő izgat igazán. Senkit nem Tamra érdekel, mindenkit csak a különleges képessége.

Kopogok, és Nidia ajtót nyit. Int, hogy kerüljek beljebb a házikó-jába, ahol mindig gyógyfüvek és sült kenyér illata kering. Hányszor kerestem itt menedéket! Főleg apa eltűnése után. Most pedig Tamra teszi ugyanezt.

Belépek a hívogató melegbe, de aztán megtorpanok. Nem én vagyok ma reggel az egyetlen látogató.

A húgom a kanapén fekszik, jól bebugyolálva egy plédbe, és a kezében gőzölgő bögrét szorongat. Már nem úgy néz ki, mint az ikerpárom. Jégszínű – sehol a vörösség – haja a vállára omlik. Még mindig ezerszer jobban ki tudja fésülni, mint én valaha tudtam. Vajon Nidiának van hajvasalója? Elképesztő, hogy az új hajszíne miatt alig lehet ráismerni. Az arca is más lett, már alig hasonlít rám. Ennek főleg a sötét jégcsaptekintete az oka.

A látogatójára nézek. Egészen közel ül a húgomhoz, a kanapéhoz húzott sámlin. Cassian őszintén és kedvesen mosolyog a húgomra. Sokszor mosolygott így, mikor még gondtalan gyerekek voltunk.

Felkúszik a hideg a hátamon, a gerincemtől a hajamig, mígnem eléri a koponyámat. Összefonom a karomat, hogy felmelegítsem magam, de valami másra van szükségem, úgy érzem. Ennél többre.

A húgom csak úgy ragyog Cassianra, aminek láttán a gyomrom fájdalmasan összerándul. Sosem éreztem magam még ennyire egyedül. Sosem hiányzott még ennyire Will.

Will tudja, mi a magány. Milyen távol lenni, milyen másnak lenni, mint a világ, mely körülvesz. Will értette ezt. Will értett engem.